

Dit jaar zijn 32 kinderen uit groep 8 uitgeloot ondanks een zorgvuldig samengestelde lijst van 5 scholen.

Er spelen meerdere aspecten:

- Een verschuiving in de vraag door het 'kansrijk adviseren'
- De veranderende populariteit van sommige scholen in de regio
- De regionale functie van Haarlem

Maar waar ik het vanavond over wil hebben is de behandeling van deze uitgelote kinderen.

Kort wat achtergrond: 8 jaar geleden was mijn oudste kind één van de groep 8 kinderen die twee keer uitgeloot werden. Deze kinderen werden uiteindelijk 'geplaatst'. Geen vrijheid van onderwijs, geen zeggenschap over hun middelbare school.

Wat ons als ouders destijds opviel was het gebrek aan menselijke maat en het gebrek aan empathie voor de situatie van onze kinderen. Het is verdrietig te merken dat de verhalen van dit jaar zo herkenbaar zijn. De menselijke maat is zoek en voor de gevolgen voor de kinderen is er weinig empathie.

Laten we beginnen met de bekendmaking van de loting. Op de bewuste woensdag kregen 32 kinderen te horen dat er voor hen geen plek is op de 5 scholen op hun lijst. Hun klasgenoten en vrienden hoorden wel waar zij naar toe gingen in het najaar. De uitgelote kinderen wisten niets. Niet wat er met hen ging gebeuren, niet waar er nog plek was, niet welke keuzes ze nog hadden, NIETS.

Wat is dat voor boodschap? Er wordt pardoes meegedeeld: voor jou is geen plek, naar jouw wensen gaan we niet luisteren. Ik weet uit ervaring dat dit hard aankomt bij kinderen van 11, 12 jaar. Ze voelen zich afgewezen. Ze zoeken soms zelfs de schuld bij zichzelf. Zo ga je niet met kinderen om!

Ouders en kinderen stellen de lijst zorgvuldig samen. Niet alle kinderen passen op alle scholen. Ouders weten goed wat hun kind nodig heeft. Maar als je wordt uitgeloot, dan bepalen de schoolbesturen wat jij nodig hebt, niet je ouders.

Ook afstand is een factor. Deze kinderen worden op scholen geplaatst die verder weg dan ze zelf zouden kiezen. Ik weet uit ervaring dat afstand het lastig maakt voor kinderen om aansluiting te vinden in de klas. Maar ook hier geldt: de schoolbesturen bepalen voor uitgelote kinderen wat een acceptabele afstand is, niet het kind of de ouders.

Er wordt gezegd dat het wel goed komt als kinderen eenmaal op een school zitten en vrienden maken. In de groep kinderen die in 2013 twee keer zijn uitgeloot koos zelfs 60% om na de brugklas over te stappen op de school die ze oorspronkelijk gekozen hadden. Het komt echt niet automatisch goed als kinderen geplaatst worden in plaats van mogen kiezen.

Empathie met deze uitgelote kinderen is ver te zoeken. Een voorbeeld: deze kinderen krijgen geen voorrang op de wachtlijsten van hun voorrangsscholen. Ze moeten wederom achteraan aansluiten.

Een ander voorbeeld: er wordt vastgesteld dat 32 kinderen buiten de boot dreigen te vallen maar er wordt niet proactief een oplossing gezocht zodat alle kinderen op de bewuste woensdag horen waar ze volgend jaar beginnen aan hun middelbare school.

Hoe moeilijk kan het zijn om je te verplaatsen in een kind?